

BUITENLAND

Elkander tegensprekende reacties nopens het akkoord van de visserijlimieten in Groot-Brittannië

De ondertekening door dertien landen van de konventie die de visserijlimieten van de ondertekenende landen bepaalt op 12 mijl en een zone van 6 tot 12 mijl vastlegt voor die staten die traditioneel aldaar de visserij bedreven, kan niet de algemene goedkeuring wegdragen van de Britse visserijmiddelen.

Zo heeft ondermeer de Vissersassociatie van Whitby een schrijven gericht aan de Britse Minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening, Sir Christopher Soames, waarin zij, naast de gelukwensen welke zij tot de Minister richten wegens het feit dat zij vanaf juni e.k. het eksklusief visrecht verkrijgen in de gebieden tot 6 mijl buiten de kust, zij toch hun misnoegen uitdrukken omdat de Britse autoriteiten een clause hebben aangenomen waardoor het aan vreemde vissers nog mogelijk is te gaan vissen tussen de 6 en 12-mijlzone gedurende een periode van 18 maanden.

De term «traditioneel», aldus bedoeld schrijven, komt ons eerder vaag voor, en volgens onze opvatting zou het hier slechts mogen gaan om vreemde vaartuigen, die aldaar gedurende talrijke jaren bedrijvig waren, met een minimum van 10 jaar. Zo bijvoorbeeld de kuststroken van Yorkshire, waren het enkel de Nederlandse haringdrijfnetters die aldaar hun netten uitgooiden, en hiertegen hebben wij niet het minste bezwaar. Gedurende laatste jaren nam het aantal vreemde vissersvaartuigen evenwel op een biezondere snelle wijze toe in de gebieden buiten de driemijlzone; zo kon men ondermeer tijdens de laatste haringcampagne tot 200 vreemde vissersvaartuigen in die gebieden aantreffen. Tijdens de laatste winter werd de kustvissersvloot vaak in hun activiteiten belemmerd door 'n groot aantal vreemde vissersvaartuigen die aldaar dag en nacht actief waren tot op de grens van de driemijlzone. Het is zelfs gebeurd dat het vistuig die binnen de driemijlzone voor anker lagen beschadigd of vernietigd waren door deze vreemde treilers. Het is dan ook om die redenen dat de vissers van Whitby bedoeld schrijven, nog vóór de hervatting der konferentie richtten aan de Britse regering, waarbij zij deze laatste verzochten zeer streng en categoriek te zijn en tevens aandrongen op een eksklusief visrecht tot op een zone van 12 mijl.

OOK DE DIEPZEEREDERIJEN MISNOEGD

Ook de grote diepzeerederijen kunnen moeilijk hun misnoegdheid onder stoelen en banken steken. IJsland ging over tot de uitbreiding van de visserijzones tot 12 mijl en zou zelfs zinnens zijn dit op een latere datum door te voeren tot over het gehele continentale plateau; ook de Faroë-eilanden gingen over tot dezelfde maatregel, terwijl Noorwegen en Groenland dit waarschijnlijk in de jaren 1970 eveneens zullen doen. De konferentie is er niet in geslaagd een akkoord te bereiken met die staten welke grenzen aan de voor de Britse vissersvloot belangrijkste visgebieden, omdat geen enkel ernstige inspanning werd gedaan om te onderhandelen nopens het probleem van de uitwisseling van visserijprodukten.

BEPERKING VAN DE INVOEREN

Wegens de uitbreiding van de visserijzones van de Faroë-eilanden heeft Groot-Brittannië besloten de visinvoeren, afkomstig van dit land te kontingenteren. Dit kontingent zal bepaald worden op 119.000.000 F per jaar, hetzij zowat de gemiddelde invoerwaarde over de laatste 10 jaar. De heer Suddaby, Voorzitter van het komiteit van de invoeren, afkomstig uit de Faroë-eilanden, verklaarde dat dit cijfer een toegewijde betekende voor de vermelde eilanden, want het zou evengoed kunnen gebaseerd worden op de laatste vijf jaren welke de uitbreiding der visserijlimieten van dit land vooraf gingen in 1959. De invoeren afkomstig van de Faroë-eilanden bereikten in het jaar 1960 de hoogste waarde, nl. 218.400.000 F.

Het kontingent zal verdeeld worden per trimester, nl. 35.000.000 F voor het eerste trimester; 24.500.000 F voor het tweede; 24.500.000 F voor het derde en ten slotte 35.000.000 F voor het vierde kwartaal. Indien het vastgestelde cijfer per trimester niet wordt bereikt, kan er geen sprake zijn van dit te vegen bij het volgende kwartaal; dit kan evenwel wel geschieden mits de voorafgaandelijke toestemming van het komiteit. Anderzijds mogen de maandelijkse invoeren niet hoger liggen dan 40 % van het per trimester toegekende kontingent. Ten-

slotte mag de waarde van de schelvis en de platvis enerzijds, en deze van de kabeljauw anderzijds niet hoger liggen dan de helft van het per maand of per trimester toegekende totaal.

GROOTSTE SCHADE VOOR ABERDEEN

De haven die het ergst zal getroffen zijn door de uitbreiding der visserijzones van de Faroë-eilanden is zonder enige twijfel Aberdeen, die zowat 140.000.000 F zal verliezen, hetzij ongeveer voor de twee derden van het totaal verlies voor Groot-Brittannië. De heer Suddaby voegde hieraan toe dat de invoeren, afkomstig van de Faroë-eilanden slechts een gering aandeel vormen van de in Groot-Brittannië aangevoerde vis. In 1963 bijvoorbeeld vertegenwoordigden deze invoeren slechts 117.600.000 F, daar waar de totale waarde van de in Groot-Brittannië aangevoerde vis 7 miljard F beliep.

VREEMDE EENHEDEN HIELEN

Anderzijds dient ook gezegd dat de toestand niet overal even dramatisch is... meer zelfs. Zeer onlangs werd de vissershaven Grimsby gereed van een catastrofale visschaarste, dank zij de aanvoer door vreemde vissersvaartuigen. In een tijdspanne van twee dagen werden door vreemde vissersvaartuigen — hoofdzakelijk afkomstig uit IJsland en de Faroë-eilanden — ruim de helft van de totale aanvoer geboekt. Zo werd

op een bepaalde dag een totale aanvoer genoteerd van 8.812 kisten, waarvan er niet minder dan 3.700 kisten werden aangevoerd door vreemde eenheden. De volgende dag was het nog erger want toen was de totale aanvoer van 9.705 kisten voor 4.745 kisten samengesteld uit vreemde produktie. Niettegenstaande dit waren de prijzen enigszins aan de hoge kant, en schelvis bvb. bekam prijzen die schommelden tussen de £ 9 en de £ 10 per kist, terwijl de vis in «vrac» eveneens prijzen noteerde die schommelden tussen de £ 8 en de £ 10, hetzij £ 3 boven het normale peil. Niettemin was er in die periode ook een Engels vaartuig aan de afslag, nl. de «Northern-Jewel», die te Grimsby 2.300 kisten ontscheepte na een reis van 24 dagen ter hoogte van de Noorse kusten, en hiervoor £ 12.391 besomde (1.736.000 F).

Het is tenandere veelbetekenend dat het precies de twee voornaamste havens zijn die de grootste moeilijkheden ondervinden bij de bevoorrading van kleine kabeljauw. Een gekend vishandelaar uit Hull liet in dit verband tenandere opmerken dat omzeggens halverwege de kabeljauwcampagne ter hoogte van Noorwegen, er een ontstellend grote aanwezigheid wordt opgemerkt van grote kabeljauwsoorten, waarvan sommige specimen tot 25 kg wogen en zelfs enkele tot 35 kg. De eruit verwerkte visrepen zijn dermate zo groot dat men ze onmogelijk in kisten kan bergen zonder ze vooraf in twee gesneden te hebben, gezien het onmogelijk is ze te plooiën. — B

FRANKRIJK

Eerste fabriekschip te Fécamp

De rederij « Société des Pêcheries de Fécamp » heeft een bestelling gedaan aan een Britse scheepswerf te Lubeck om een volledig uitgerust fabriekschip te bouwen. Voor Fécamp is dit wel een grote gebeurtenis, gezien deze thuishaven een gelijkaardig schip nog niet onder zijn eenheden telt.

Reeds lang werd hierover beaardslaagd en het projekt werd onderworpen aan het centraal komiteit van de onderzoeken en steekproeven voor het gekende « Plan de relance 1964 ».

Het besluit werd genomen: het schip zal over een fileerinstallatie beschikken alsook een diepvries die het mogelijk zal maken dagelijks 40 ton gefilleerde visblokken te fabriceren aan een temperatuur van 40 graden en er 550 ton zal kunnen in stock houden aan — 25 graden. Eveneens zal er in het schip een vismeelfabriek zijn.

Dit is onbetwistbaar een eerste stap aan de herwording van de Franse vloot voor diepvreestrelers, en tevens opent dit nieuwe ge-

zichteinders voor het geheel van de visserij.

Het vaartuig zal gebouwd worden als hekreiler, zoals de « Kolonel Plevin » waarvan ieder de technische voordelen looft.

Maar het hoofddoel is niet alleen vis van buitengewone kwaliteit voort te brengen, die moet immers op de Franse markt verkocht worden, die reeds door ingevoerde bevroren vis overstelpt wordt aan wedijverende prijzen.

Het schijnt dat de « Pêcheries de Fécamp » die op zichzelf een distributiezone hebben, zekerheid hebben dit zwaar probleem te kunnen trotseren die tot nogtoe de naam had onoverkomelijk te zijn.

Andere projekten liggen ter studie, namelijk de verbouwing tot fabriekschip van de klassieke diepvreestrelers « Alex Plevin ».

Dit voorstel, indien het tot realisatie komt, zou het voor dit vaartuig mogelijk maken de vangst te diepvriezen en over deze kwasi integraal te verkopen. — F